MILIONKRÁT
JUNE
EMILY HENRYOVÁ

Milionkrát June

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Emily Henryová

Milionkrát June – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MILIONKRÁT JUNE

EMILY HENRYOVÁ

COOBOOK

Přeložila Zuzana Koudelková

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part or in any form.
This edition published by arrangement with the Razorbill, an imprint of Penguin Young Readers Group, a divison of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2017 Emily Henry
Translation © Zuzana Koudelková, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7544-603-9
ISBN e-knihy 978-80-7544-631-2 (1. zveřejnění, 2018)

Pro Jacka, Patricka a Daniela,
již mi dali jméno, které stojí za to nosit.

Pro Ceili, která uměla milovat.

A pro všechny, kteří nacházejí cestu, jak jít dál:
naše srdíčka čekají lepší zítřky.

Jedna

Z okna svého pokoje sleduju, jak se duch třepotá. Švitoří a pohupuje se po potemnělé zahradě a v měsíčním svitu hází růžové odlesky. Přemýšlím, jestli má pohled upřený nahoru na oblohu plnou hvězd, nebo se dívá na náš statek a pozoruje nás. A možná že takoví duchové ani nemají oči. Třeba jen tak bloumají světem, aniž by cokoli viděli.

Můj pohled najednou upoutá to, co se děje na kraji paseky. Přejedu očima od ducha k větvím stromů, které se rozhrnují a kymácejí. Poznávám páreček uhihňaných druháků od nás ze střední. Prodrali se křovím a váhají, co dál. Není je moc dobře vidět, ale ženou se nahoru na kopec, kde stojí náš dům.

Růžový přízrak minou pohledem a místo toho se zaměří na třešeň, která se rozpíná na naší zahradě. Je to strom starý jako město samo. Zasadil ho můj praprapraprapradědeček Jack, celým jménem Jonathan Alroy O'Donnell, když se rozhodl, že se tu usadí. Stejně jako tátovi mu všechno pod rukama jen rostlo. Že nakonec zakotvil právě tady ve Five Fingers, bylo ale hlavně kvůli tomu, jak chutnaly třešně vypěstované tady na kopci. *Jsou jako nebe na zemi*, říkával táta, *jako svět v době, když ještě všude panoval naprostý klid*.

O několik měsíců později Jonathan pár mil odsud založil farmu – blízko u vody, kde je písčitá půda. Dvě generace O'Donnellových pak pracovaly na tom, aby se větve a kořeny co nejvíce rozrůstaly. Jenže

teď už jsou to čtyři generace, co farmu zabavili Angertovi, úhlavní nepřátelé naší rodiny. Třešně z farmy se ale pořád prodávají v zelinářstvích, na farmářských trzích, festivalech a jarmarcích pod ručně malovanými nápisy a vinylovými cedulkami, na nichž stojí JACKOVY NAKYSLÉ TŘEŠNĚ.

Ti dva, Molly Maloneová a Quincy Northbrook, teď běží k třešni. Jsou sehnutí, jako kdyby přebíhali v kině kolem plátna a nechtěli ostatním bránit ve výhledu. Ani jeden ducha nevidí, ale oba se roztřesou, když ho míjejí. Molly se zastaví a ohlíží se. Quincy vyšplhal do půlky stromu a snaží se něco setřást z holých větví. Sykne na Molly. Ta přiběhne pod strom, vykasá si košili, aby si z cípu mohla udělat kapsu, a chytá do ní pár scvrklých třešní.

Ozve se skřípot kol projíždějících štěrkem a naši dlouhou příjezdovou cestu osvítí reflektory auta. Quincy na stromě ztuhne jako mýval přistižený při vykrádání popelnic. Molly ale na nic nečeká a už se svojí kořistí utíká zpátky k lesu. Když se ozve chrčivý zvuk klaksonu, Quincy spadne ze stromu dolů a vystřelí stejným směrem jako Molly.

Hannah stáhne okýnko svého Subaru a křičí za nimi: „Jen upalujte, vy zmetci! Tady nemáte co pohledávat!“ Teatrálně zakroutí hlavou a pak s hraným překvapením vzhlédne. „Bože! Jaká zář plane támhle v okně?“ zavolá na mě.

„To jsem já,“ zařvu na ni.

„To jsi vážně ty, June? Já už myslela, že je to Julie, slunce, posel východu.“

„Jo, to víš, mám zrovna ovulaci, to tě mohlo zmást.“

„Tak ty svoje zářící vaječníky pěkně doval sem dolů. Čekají na nás smrtící pasti a neznámý muž, co umřel ve friťáku.“

Nazuju si plátěné kecky, přes rameno přehodím kožený batoh a pozhasínám. Z chodby se ale kdovíproč ještě naposledy ohlédnu do svého pokoje a zadívám se na souhvězdí zběsilých zelených hvězdiček, kterými jsme s tátou polepili strop, když mi bylo šest. Tehdy jsem byla přesvědčená, že budou svítit navždycky – dotkl se jich můj táta, tak přece nemůžou nikdy pohasnout.

Máma dokonce říkávala: „June, tvůj táta je sluníčko."

A taky že byl. Dokázal vypěstovat naprosto cokoli. Jakmile někam vešel, prozářil celou místnost. Když se dotkl nějakého zvířete, tak si lehlo na zem a usnulo. V zimě pak stejně jako slunce často mizel a v domě po něm zbyl jenom chlad a otupění.

Od jeho smrti uběhlo už skoro deset let a ani jediná z hvězdiček už nesvítí. Někteří lidé jsou ale moc živí na to, aby umřeli úplně, mají za sebou moc velký příběh, aby najednou jen tak zmizeli. Přesně takový byl i táta. Zanechal po sobě stopy všude po našem kouzelném domě. Slyším ho, když pod tlakem letních nocí zavrzají podlahy, vidím ho, jak sedí na pelesti mé postele a říká: *Jiné domy mají nosné trámy a základy. Ten náš má kosti a tluče v něm srdce*.

Zavřu oči a poslouchám, jak si dům pobrukuje a zívá, protahuje se a vlní. Hannah už na mě venku troubí, a tak zavřu dveře a běžím dolů ze schodů.

V jemném světle kuchyně se smějí máma a Toddy, můj nevlastní táta. Navzájem se lechtají jako puberťáci na prvním rande, stojí u ledničky a rozhodují se, kterou z lahví bílého si vytáhnou. Tichošlápek a Grayson jsou v obýváku. Stojí na gauči, mají puštěnou videohru, která snímá pohyb, a hrají si na gladiátory.

„Už je tu pro mě Hannah," zahlásím. *Mám tééééé*, zaječí přese mě Grayson a vykopne.

Máma vyprskne smíchy a složí se Toddymu do náruče. Pak se na mě podívá těma svýma očima, jiskřivýma jako dvě studánky. Táta vždycky říkal, že ze všeho nejdřív se zamiloval do těch očí. Potkali se daleko odsud, ale máma pro něj představovala kousek domova. Tak ji vzal a odvezl si ji s sebou, protože chtěl mít celý svůj domov na jednom místě.

Máma si přes neskutečně vyrýsované břicho uhladí tričko. „Tak ode mě Hannah pozdravuj!"

Toddy jí ovine paže kolem pasu a položí si bradu na její hlavu. „Jestli potom z pouti ještě někam půjdete, tak nám musíš dát vědět, Junie," dodá. „Ne že se dostanete do nějakýho průšvihu, holky."

„To my *nikdy*." Dělám, že se mě to dotklo, a zamířím úzkou chodbou ke dveřím.

„Měj se, zlato," volají za mnou.

Když vyjdu ven, rozeženu hejno můr, které přilákalo světlo na verandě. Slepice si jako obvykle úplně bezstarostně spí v trávě za polorozpadlým kurníkem. Když si sedám na sedadlo spolujezdce vedle Hannah, připadá mi, že je dneska všechno přesně, jak má být, i když nedokážu vysvětlit proč. Jako by všechno na světě bylo v naprostém souladu.

Dům, les, slepice. Hannah v květovaných minišatech a já v ošuntělém letním tílku a kraťasech. A náš duch.

Podívám se, jestli to třepotavé růžové stvoření nezahlídnu někde na zahradě. „Zase jsem viděla ducha," řeknu Hannah.

Hannah si strčí do pusy žvýkačku a pak natáhne ruku s balíčkem přede mě. „Kterýho?"

Po naší zahradě se totiž kromě té milé růžové vznáší ještě jedna bytost. Obě se začaly objevovat už dávno před tím, než jsem se narodila. „Peřinku," povídám.

„Tak to je fajn," řekne Hannah a kouše si ret.

Druhý duch, kterému jsme nedali žádné jméno, vypadá jako potemnělý oblak a když se o něj někdo otře, začne mu po zádech běhat mráz a udělá se mu špatně. Zjevuje se vždycky jenom před tím, než se stane něco špatného. Když se tenhle temný přízrak přehnal přes náš pozemek, věděli jsme o tom, i když jsme ho neviděli, protože zvířata pokaždé hrozně šílela. Slepice, které jsou obyčejně tak klidné, začaly pobíhat, klovat kolem sebe, lámat si křídla a někdy se i navzájem zabíjet. Jindy tak mírní kojovlci, kříženci kojotů s šedými vlky, zohavili králíky a vrabce a pohodili jejich mrtvá těla na svahu našeho kopce jako předzvěst něčeho hrůzného. Naposledy se objevil před třemi roky, tu noc před tím, než se nám zřítila veranda a já jsem si zlomila nohu. Sama jsem ale temného ducha neviděla už deset let.

Tenkrát to bylo před tím, než se stala *nejhorší věc*.

Hannah zařadila zpátečku a rozjela se z kopce dolů k lesu. „Fíha, když jsem u vás, tak mám vždycky ty stejný pocity. Přísahám, že nic nevyvolává větší nostalgii než ta vaše šikmá hromádka dříví."

Přikývnu a podívám se z okna.

„Je tu i teď?" zeptá se Hannah, zatímco pomalu couvá k příjezdové cestě. „Myslím Peřinka."

Ukážu směrem k místu, kde se okraj lesa trochu stáčí. Zdá se mi, že se tam v měsíční záři mihlo něco růžového. „Támhle," řeknu Hannah. Hannah se spokojeně a zasněně usměje a zahledí se tím směrem. Potom zase pokračuje v pozvolné jízdě. „Škoda, že ji taky nevidíš."

Hannah pokrčí ramenem. „Mně stačí vědět, že tam je. Nemysli si, každý nemá za nejlepší kámošku někoho, kdo má strážného… ducha."

„Hani, kdyby to byl můj strážný duch, nemyslíš, že by zasáhl, když mě někdo mlátí?"

„Kdo říká, že strážní duchové nemají smysl pro humor?“

Když jsme byly malé, vídala jsem růžového ducha v jednom kuse. Hannah ho sice neviděla, ale *cítila* ho. Někdy jsme se za tím mihotáním honily po zahradě a běhaly skrz něj, jako by to byla vodní spršku z rozprašovače. Když jsme jím proběhly, bylo to měkoučké a svěží, jako kdybychom běžely mezi milionem padajících peříček. Podle toho jsme pak také duchovi dali přezdívku. Táta vždycky říkal, že je to víla. Když mu pak máma věnovala podezřívavý pohled, který znamenal: *s dětmi by sis neměl takhle pohrávat*, táta na ni jenom mrknul a řekl: „Léo, vždyť víš, že nebudeme-li jako děti, nevejdeme do království nebeského.“

Máma se pak pokaždé usmála a vrátila se k věšení prádla, válení těsta na pomoučněném válu nebo přejíždění prsty po lehoučkých závěsech, které se vlnily ve větru, se slovy: „Ve Five Fingers si holt všichni potrpí na příběhy.“

Pro mámu bylo dost těžké přijmout ty divné věci, které se odehrávaly na našem pozemku, zdivočelé výplody poblázněných myslí i tendenci přehánět, kterou trpělo celé město. To ji spojovalo s většinou ostatních lidí, kteří sem přišli jako náplava.

Ve Five Fingers si *skutečně* všichni potrpí na příběhy, ale ty tátovy byly pravdivé. Náš dům je *vážně* v určitém ohledu kouzelný. Ty úzké chodbičky, vytapetované pokoje a les plný pokroucených stromů, který obklopuje náš kopec – to všechno dohromady je půdou pro všelijaké nemožné věci. Celý můj život se nám v noci na zahradu vkrádají děti, aby tady vyslovily svá přání a spatřily duchy, nebo aby si ukradly pár třešní z nejstaršího stromu s Jackovými nakyslými třešněmi, protože doufají, že díky nim vyléčí pejskovi nádor, uzdraví dědečka od melanomu nebo třeba že se zbaví akné.

Když najíždíme na silnici lemovanou stromy za naší příjezdovou cestou, periferně zahlédnu, jak se před vraty něco zatřepetá – jako by se tam pohnul stín, zavlnilo se tam cosi inkoustově černého.

Pořádně ve mně hrkne. Sevře se mi žaludek, v krku mám najednou knedlík a na chvíli se mi zastaví srdce. Když se ale podívám do zpětného zrcátka, nic nevidím. Žádný stín, nic temného.

Je dávno pryč, řeknu si pro sebe. *Je pryč už tři roky. Určitě se už nevrátí.*

Hannah mi přejede rukou po roztřepeném okraji džínových kraťasů. „June?"

„No?"

„Jsi v pohodě? Vypadáš... že ani ne."

Zakroutím hlavou. „Promiň, jen jsem nějaká roztěkaná."

Je dávno pryč.

Můj pocit, že dneska večer je všechno v nejlepším pořádku, vzal za své. Ve vzduchu se vznáší něco podezřelého, jako sršeň, kterého nevidím, ale pořád mi lítá kolem hlavy.

Dva

Auto necháme zaparkované u supermarketu a připojíme se k davu rozdováděných lidí proudícím po silnici směrem ke střední škole. Rozléhá se tu osmdesátková rocková písnička, v níž se do zblbnutí opakuje pár akordů klávesového doprovodu. Její zvuk se chaoticky překrývá s výskotem a všelijakým zvoněním pouťových atrakcí. Ve vzduchu je cítit směs sladkých a mastných pachů, které se prolínají s vůní borovic.

Jdeme po klikaté cestě až k červenobílé pokladně u vjezdu na školní parkoviště. Snažím se nechat stranou všechny myšlenky na černý přízrak, který jsem asi zahlédla u domu. *Je pryč. Už nikdy se nevrátí. Nikdy tam ani nebyl.*

Když si stoupáme do fronty na lístky, Hannah mi stiskne paži a nadšeně zapiští. Je sice hrozně nesmělá, ale davy miluje.

Naše přátelství je klišé jako vystřihnuté z televizního pořadu pro teenagery. Hannah Kuiperová je sice stydlivá, ale extrovertní houslistka a nejlepší studentka z ročníku. Já jsem hrozná introvertka, která sice společenské situace zvládá bez problémů, ale učí se hůř, než by se od ní čekalo, a kdyby si měla vybrat, kam jet o víkendu na výlet, bylo by to daleko spíš na opuštěný ostrov než do zábavního parku. Ona je hezká a hubená modrooká blondýna, kdežto já mám tmavé oči a ještě tmavší vlnité hnědé vlasy a stejnou velikost kalhot jako Hannah jsem

nosila naposledy v sedmé třídě. Mám docela svaly – máma říká, že je to díky tomu, že stejně jako táta nikdy neposedím.

Když už je před námi ve frontě jen pár lidí, Hannah si stoupne na špičky a pátrá po chumlu těch, kteří už se dostali dovnitř. „Myslím, že vidím Natea Baarse," prohlásí.

„Jak se ti v tom hemžení podařilo poznat zrovna tohohle pihatce, když navíc mají všichni na sobě úplně totéž?"

„Proč je kolem něj houf tolika lidí?" zeptá se Hannah a moji poznámku úplně přejde. Přimhouřím oči a stejně jako ona se zadívám směrem k ruskému kolu. Nate tam stojí se skupinkou dalších lidí od nás ze školy. Většina z nich už odmaturovala.

„Divný," povídám. „Ještě jsem neviděla, že by se lidi srocovali, aby si mohli poslechnout, jak někdo prdí podpažím. A to je tam s ním i Stephen Niequest?" Ukážu na vyzáblého blonďáka v propínacím svetru po dědovi, největšího školního konkurenta mojí kámošky.

Hannah pokrčí rameny. „Kupodivu jsou kamarádi. *Absolutně* netuším, o čem se spolu ti dva můžou bavit, ale Stephenovo auto vídám před Nateovým domem prakticky pořád."

Nate a Hannah bydlí ve stejné ulici. Když jsme byly malé, jezdívaly jsme s ním na kole. To bylo před tím, než nás proud střední školy unesl do dvou velmi odlišných směrů. Je potřeba říct, že v jednom z těch směrů hraje *velkou* roli humor týkající se nadýmání.

„Třeba se blíží konec světa a Nate právě zjistil, že si může vybrat jednu osobu, kterou zachrání," prohlásím. Popravdě, Nate je přesně ten typ kluka, který by k sobě klidně davy přitáhnout mohl – je opálený, samý sval a má lesklé čokoládové vlasy. Nesměl by to ale být takový trapák, protože takhle je v zásadě jedno, jak vypadá.

„Možná vyhrál v loterii," ozve se Hannah, „a teď má najednou padesát nových nejlepších kámošů, co z toho taky chtějí něco mít."

Vychrtlá paní u vstupného si nás zavolá k okýnku a my vyměníme dvacetidolarovku za zářivě růžový náramek. Popojdeme kousek dál po cestě napravo, zastavíme se před zrcadlovým sálem a zíráme na růžový klenutý oblouk nad vstupem. „Heleď," povídá Hannah potichu a bere mě za ruku. Vysune bradu směrem ke vchodu. „Letos by to třeba šlo?"

Zrcadlový sál byl vždycky tátovou nejoblíbenější atrakcí a já ji mám taky nejradši. Svým způsobem je hrozně strhující chodit mezi zrcadly, ztrácet se a nakonec se najít – obzvlášť proto, že je to místo, kde se smývají rozdíly mezi snem a skutečností, možným a nemožným. Tak je to totiž i v našem domě a na našem pozemku. A tak to měl i sám táta.

Na tuhle pouť chodíme s Hannah každý rok, ale v zrcadlovém sále jsem od tátovy smrti nebyla.

„Co myslíš?" zeptá se mě Hannah a měří si mě dlouhým zkoumavým pohledem.

Zavrtím hlavou. Hannah mi stiskne ruku, ale pak povolí. „Možná příští rok."

Několik vteřin ještě mlčky stojíme na místě, jako bychom byly před oltářem nebo u hrobu, a ne dva metry od místa, kde se z vodních pistolí upevněných k podstavci střílí po plastových klaunech.

„Tak jo," přeruší Hannah naši zasněnou chvilku. Podívám se na ni úkosem. Její oči se už zase soustředí na skupinku stojící u ruského kola. Teď když jsme blíž, je vidět, že ve středu pozornosti hloučku ve skutečnosti není Nate. Spolu se Stephenem stojí kousek opodál za ostatními. Když se pak přes ně tlačí partička mladších děcek, skupina

se rozestoupí a ukáže se, kolem koho že se to všichni seskupili. Nejdřív vidím jenom jeho záda. Je spíš vyšší a celkem štíhlý, ale jako by zabíral víc místa, než jeho velikost vyžaduje. Jako by se všechno okolo něj o kousek uhýbalo.

Pootočí se a já vidím část jeho profilu, ale pořád ho nepoznávám. Rovně střižené tmavé vlasy, klasické jednodenní strniště. Tričko bílé tak, jak se mně nikdy žádné nepodařilo udržet ani cestou od pokladny ke dveřím obchodu. Úzké tmavé džíny, které vám ve Five Fingers projdou i na svatbu.

Napadne mě, že tenhle kluk tolik vyniká na pozadí našeho města u jezera proto, že vypadá nepřirozeně čistě. Dokonce i tetování na jeho rukou působí čistěji než holá kůže kohokoli z Five Fingers.

Hannah udělá krok přede mě, aby měla lepší výhled. „Není to…"

Pár lidí se rozesměje a Nate Baars plácne neznámého kluka po zádech. Pak se otočí, takže vidím celý jeho profil. Přinutí se do slabého úsměvu a potom nenápadně vycouvá. Zbytek skupinky se přeskupí podle něj.

„Není to… celkem pěkný cizí kluk?" dokončím její myšlenku. „Nedostižná legenda Five Fingers?" Zdá se, že Hannah mě vůbec neposlouchá. „Hani? Ty ho znáš?"

Mandy Rodriguezová, která maturovala před dvěma lety, popadne kluka za paži a přitáhne si ho k sobě do náruče. Navzájem si řeknou něco v tom smyslu, že se rádi vidí. Hannah vyprskne smíchy a nato jí úplně zčervenají tváře. „Ne tak docela."

Kluk se otočí, aby zamával Mandy a jejím kamarádkám, které se vydaly směrem ke stánku se smaženýma sladkýma sloníma ušima. V tu chvíli mu vidíme zpříma do obličeje.

Není pochyb.

„Proboha," vydechne Hannah. „Je to tak. Je to on."

„Saul Angert."

Už zase slyším to hučení, které se objevilo, když jsme vyjížděly z našich vrat. Není to zvuk klaksonu ani tma, která kolem mě krouží. Je to všude a ve všem. Je to Saul Angert. Saul Angert, který by tu být neměl.

A já bych tu rozhodně neměla být s ním.

Tři

„Jak už je to dlouho, co ho někdo viděl naposledy?“ zeptá se Hannah.

„Tři roky,“ odpovím automaticky.

„Máš pravdu,“ na to Hannah. „Jasně.“

Před třemi roky se pro Angertovy všechno změnilo, stejně jako se před deseti roky změnil celý život naší rodině.

Měla jsem zrovna začít chodit na střední, takže jsme najednou vůbec poprvé od druhé třídy měli chodit do stejné budovy. Všech čtrnáct předchozích let jsme se jeden druhému vyhýbali a až na pár případů, kdy jsme na sebe nechtíc narazili, se nám to opravdu dařilo.

Byla jsem nervózní z toho, že ho teď budu vídat pravidelně, ale tak trochu jsem se na to i těšila. Máma s tátou nikdy nebyli rodiči, kterým se daří nastolovat pravidla, takže čím víc se mi snažili vtloukat do hlavy, že se *musím za každých okolností držet stranou od Angertových*, tím víc mě lákalo je sledovat. O lidech, které jsem nesměla znát, jsem chtěla vědět úplně všechno.

Saul a jeho dvojče, sestra Bekah, byli mým osobním zakázaným ovocem, tím jediným, co pro mě bylo ve Five Fingers nedotknutelné.

„Ty bláho. Jak to, že se vrátil, co myslíš?“ ozve se Hannah.

Zakroutím hlavou. Už zase mám v krku knedlík. Teď mi připadá, že se ještě nějak zvětšil.

„Třeba Santa dostal můj dopis," utrousí Hannah a omluvně se na mě usměje. Saul se jí líbí skoro tak dlouho, jak dlouho mám já přísně nakázáno se mu vyhýbat.

Jedna z mých nejstarších vzpomínek je, jak si mě jednou táta vysadil na stoličku v naší létem vyhřáté kuchyni a vyprávěl mi o Angertových – o tom, co provedli O'Donnellům ještě dávno před tím, než jsem se narodila, a jak se k nám dodnes chovají. A především pak co se stane, když se naše cesty zkříží. Podobných vzpomínek mám tucty. Pamatuju si ty záchvěvy paniky i zvědavosti, když jsem někoho z Angertových zahlédla v obchodě nebo na zastávce našeho školního autobusu, a strach a rozpaky, které jsem cítila, když jsme se potkali u bazénu v naší čtvrti, a na tátovi bylo znát, že má co dělat, aby se vůbec udržel.

Nadávky, které létaly vzduchem na parkovišti.

Ty demente ze zapadákova z úst Saulova táty Eliho.

*Kreténe elitářsk*á z úst našeho táty.

Rozhazování rukama a spěšné odchody.

Práskání dveřmi a rychlé odjezdy.

Máma několik let po tátově smrti vzala Tichošlápka a Graysona do cukrárny na mléčný koktejl, ale na poslední chvíli je odtáhla pryč, protože zjistila, že je tam na brigádě Bekah Angertová.

Léto před nástupem na střední jsem proto strávila tím, že jsem se psychicky připravovala na to, jak se teď budu pravidelně, déle a z větší blízkosti dívat do tváře domnělému zlu. Když pak ale škola začala, Saul tam nebyl.

„Měly bychom ho jít pozdravit," navrhne Hannah nesměle, jako by tomu ani ona sama nevěřila. Tu hnusnou legendu o nepřátelství rodin O'Donnellů a Angertů dobře zná, ale přistupuje k ní stejně jako k vět-

šině nepříjemných věcí. Podobně jako pavouky, trika s volány nebo tu píseň Richarda Harrise o rozteklém dortu se ji snaží ignorovat.

„Ani náhodou, Hani."

Když jsem po prvním dni na střední vystoupila ze školního autobusu, vydala jsem se k letní chatě Angertových. Z lesa jsem sledovala, jak se Saul ze dveří tahá s lepenkovými krabicemi přelepenými páskou a přepravkami od mléka plnými cédéček. Tehdy nevypadal tak namakaně jako teď. Působil spíš unaveně a sešle.

„Už jsem se začala smiřovat s tím, že ho nikdy znovu neuvidím," nepřestává se Hannah snažit.

Když jsem tehdy před třemi lety viděla, jak si Angertovi nakládají všechny věci do auta, myslela jsem si, že se stěhují pryč z města. Následujícího dne za mnou ke skříňce nakráčelo několik starších holek – Mandy Rodriguezová byla jednou z nich – a zeptaly se mě, jestli to kvůli mně Saul na poslední chvíli přestoupil jinam. Ukázalo se, že se poslední ročník střední rozhodl dostudovat na internátní škole, snobské umělecké akademii dvě hodiny cesty na jih odsud.

Novinky se šířily rychle a do oběda už se všichni bavili o tom, jestli má Mandy pravdu. Lidi se začali zabývat tím, co dělají naše rodiny. Věděli o našich sporech a o tom, že se ze všech sil snažíme navzájem vyhýbat, protože táta a Eli Angert byli prakticky místními celebritami. Táta díky svým třešním a celkovému kouzlu, které obestírá náš dům, Eli díky sérii svých k smrti nudných románů o souboji člověka s přírodou, které mu vychválili v *New York Times*, a oba dva dohromady pak proto, že jejich předci hráli důležitou roli v založení Five Fingers.

Chápala jsem, proč si Saulovi kamarádi myslí, že Eli Saula stáhl ze školy, aby se se mnou nemohl potkávat, ale nebyla jsem si jistá, jestli za tím není ještě nějaký jiný důvod. Koneckonců před pár měsíci se

i Angertovým stala *moc špatná věc* a i z dálky bylo vidět, že se jejich rodina pomalu rozpadá. Pár týdnů před tím, než Saul odjel, jeho máma Rachel sekla s prací školní zdravotní sestry a sama bez Saulova táty se odstěhovala do Chicaga. Saulův táta se k mámině i Toddyho nelibosti nastálo usadil v letní chatě, která sousedí s naším pozemkem.

Dříve krásná zahrada brzy zarostla plevelem, během týdnů se na verandě před domem nakupily lahve a plechovky od piva, noviny nacucané deštěm se válely u příjezdové cesty, a když někdo skopnul poštovní schránku na zem, Saulův táta ji tam nechal ležet.

Čekala jsem, že se všechno usadí a že Saul alespoň na léto přijede domů. To se ale nestalo. Když dostudoval uměleckou školu, nastoupil na Vanderbiltovu univerzitu, aniž by se před tím ve Five Fingers stavil aspoň na víkend. Tehdy jsem se uchýlila k tomu, že jsem Saula začala sledovat prostřednictvím vyhledávání na Googlu. Vždycky jsem pak smazala historii, aby se to máma nebo Toddy nedozvěděli, kdyby si náhodou půjčili můj počítač. Vloni se Saul objevil v časopisu *New York* v článku o deseti nejvýznamnějších lidech mladších třiceti let. Před půl rokem jsem viděla Toddyho, jak v kuchyni zuřivě cpe místní noviny do koše. Když jsem je pak potají vylovila ven, zírala z nich na mě jedna ze Saulových příšerných fotek ze školní ročenky, kterou doprovázel text upozorňující na to, že Saul Angert, rodák z Five Fingers, prodal jednomu významnému nakladatelství svou netitulovanou sbírku esejů. Sledovala jsem, kdy se objeví na internetu nebo v knihkupectvích, ale nikdy jsem o ní neslyšela nikoho ani pípnout.

Uběhly tři roky a za celou tu dobu se Saul nikdy nevrátil domů. A teď je najednou tady. Stojí pár metrů od hromádky vyzvraceného popkornu, jako by nikdy neodešel.

„Je to zázrak," vyhrkne Hannah. „Zázrak na začátku školního roku."

Nebo tragédie, kterou jsem na nás přivolala svojí zvědavostí. Znovu se mi vybavuje, jak se dnes u našich vrat vlnilo něco temného.

Ta bezejmenná věc je pryč, nikdy tam nebyla. To sis vymyslela.

„Na jak dlouho myslíš, že přijel?" řeknu. „Chci říct, že tady asi nezůstane, ne?"

„*Vůbec* netuším, Junie," na jejím hlasu je znát nervozita i nadšení. „Proto je *potřeba*, abychom se s ním viděly dneska."

Žaludkem se mi prožene vlna zvědavosti i zděšení. „Hannah? Vnímáš? To jsem já, June, tvoje nejlepší kámoška, která má zakázáno se s ním stýkat."

„Já vím, já vím!" vykřikne Hannah a střídavě se dívá na mě a na hlouček lidí u ruského kola. Znovu se přeskupili, takže Saul teď stojí obličejem naším směrem. Honem uhnu pohledem, než si všimne, že se na něj dívám. „Jenže," pokračuje Hannah, „tohle je dost možná jediná životní příležitost. Nedělej, že nejsi taky zvědavá."

„Víš, co se stane těm, co jsou zvědaví."

„Kamarádi jim pomůžou sbalit někoho, kdo se jim líbí už od mala?"

I když nechci, musím se zasmát. Nemůžu se na Hannah zlobit za to, že zlehčuje nevraživost mezi naší rodinou a Angertovými. I máma dřív protáčela oči v sloup, když jsme se třeba jeli koupat, ale táta nás z pláže zahnal zase zpátky do auta, protože už tam byli Angertovi. Když jsme couvali z parkoviště, máma si vždycky zoufale povzdychla, zatímco táta si mumlal pod vousy: *Myslí si, že jsou ze všech nejlepší, když si mohli dovolit vypláznout tisíce za kus papíru ze školy pro snoby a za přezdobený boty.* Dokud byl táta naživu, drželi jsme se od Angertových dál jenom proto, že to tak dělal *on*. Myslím, že potom jsme si

ale všichni začali říkat, jestli vůbec měl pravdu – jestli nám to, že nás Angertovi nenávidí, skutečně nosí smůlu.

Neříkali jsme to jenom my. Bavilo se o tom celé město – i když možná jen z legrace. Jednou jsem dokonce na školní chodbě zaslechla učitelku, jak vysvětluje suplující kolegyni: *Tyhle dvě rodiny jsou nenávistí propojené natolik, že když jednu z nich zasáhne tragédie, tak už má osud připravenou nějakou ránu i pro tu druhou. A když se jejich cesty zkříží? Oni právě dělají všechno pro to, aby se to nestalo, a dobře vědí proč.*

Hannah o tom ale nikdy nechtěla slyšet. Špatný věci se stávají, June, říkala vždycky. *Prostě to tak je. Stávají se všem.*

„Prosíííííííím," ozve se znovu Hannah a péruje přitom na chodidlech nahoru a dolů. „Jenom ho pozdravíme."

„Hani, máma a Toddy se v životě řídí jenom *dvěma* pravidly: nikdy nechoď plavat do fivefingerských vodopádů a nikdy neměj nic s Angertovými. Dobře víš, že to tak je."

Zmáčkne mi ruku a povídá: „Promiň. Chápu. Fakt. Musím se radovat z toho, že v paralelním vesmíru, kde proti sobě vaše a Saulova rodina nic nemají, se dneska večer skvěle bavíme. Ty, já, Saul a… " odmlčí se a pokyne hlavou směrem k ruskému kolu, „Nate."

Ohlédnu se a Nate si nás zrovna jako na potvoru všimne. Začne na nás zuřivě mávat asi s takovou vehemencí jako někdo, kdo je uvězněný na opuštěném ostrově a snaží se ze všech sil upoutat pozornost vrtulníku, který prolétá nad ním.

„To si ze mě děláš srandu? Vymyslela sis nový vesmír a zařídilas mi tam rande s *Natem Baarsem*! Vždyť jsi mi mohla vybrat kohokoli!"

Hannah se zasměje a zamává zpátky na Natea. „Vždyť není tak špatnej," namítne. „Navíc je to Saulův bratranec. Saula vlastně znám jen díky němu."

„*Znát* je trochu silný slovo, když vezmu, že jsi s ním nikdy nemluvila. Myslím teda nahlas."

Hannah nad mojí poznámkou mávne rukou. „Dřív sis myslela, že je Nate fakt pěknej."

„To ale bylo v pátý třídě!" ohradím se. „Tehdy ještě nechodil tak divně."

„Ale prosím tě, od kdy se ti nelíbí kluci, co chodí jako by právě slezli z koně po patnácti hodinách jízdy bez sedla?"

„Nejspíš trpí na hemeroidy."

„Juniore," řekne Hannah vyčítavě a já vím, že teď mluví vážně, protože ona mi takhle nikdy neříká. I když tedy ani Junior není moje oficiální jméno. Přestože jsem holka, moje celé jméno zní Jack O'Donnellová IV. Jmenuju se tak po svém otci a jeho otci a otci jeho otce, kterého tak podle všeho pojmenovali proto, že vypadal, jako by z oka vypadl otci otce *svého* otce, Jonathana Alroye O'Donnella zvaného Jack, prvního z osadníků Five Fingers a dodavatele kouzelných třešní.

Máma mi říkávala Jackie, ale táta na mě vždycky volal Juniore nebo June. Když pak umřel, začali mi tak říkat i všichni ostatní. „Proboha!" Hannah mě znovu popadne za ruku. Do tváře se jí rychle vlívá červená barva. „Jdou sem. Promiň mi to – myslím, že jsem to způsobila silou svojí vůle. Panebože, jsem snad čarodějka?"

Hrdlo se mi už zase svírá napětím. Ohlédnu se přes rameno. Skupinka u ruského kola se rozchází, ale Nate a Saul zcela jednoznačně míří naším směrem.

„No ty brďo," vyhrkne Hannah, jako kdyby celou dobu neprosila vesmír, aby jí přesně takový scénář nabídl. „Fakt jde sem! Co budeme dělat?"

Hledám, kam bych se mohla schovat. Hannah si uvědomí, že se vlastně hrozně bojí mluvit s klukem, který se jí odjakživa líbí, a tak taky hledá, kam by se mohla schovat. Vystřelím směrem k zrcadlovému sálu a Hannah běží hned za mnou. Otočím se na ni, a když si uvědomím, co se právě chystám udělat, srdce mi buší jako o život. „Počkej."

Hannah se zarazí a vyvalí na mě oči. Letmo se podívám směrem ke vchodu a ucítím příval adrenalinu, který vyvolalo to, že jsem před Saulem utekla až sem. „Chci jít dovnitř sama," řeknu a obličej mé kamarádky se zkřiví obavami. „Ty chceš se Saulem mluvit – teď k tomu máš příležitost."

Obě na sebe zíráme, jako bychom soutěžily, kdo to vydrží déle. Dokážu si představit, co se jí teď odehrává v hlavě. „Hannah. To zvládneš. Dokážeš se s ním bavit."

Znovu se ohlédne přes rameno a zhluboka se nadechne. „Tak jo. Dobře, jdi."

Políbím svůj ukazovák a prostředníček a napřáhnu je před Hannah. Hannah udělá totéž a naše prsty se střetnou, jako kdybychom si zlehounka plácly. „Až se vrátím, tak mi řekneš, jakou písničku sis vybrala na příchod k oltáři."

Hannah protočí panenky a ušklíbne se. Já vykročím a vstoupím do tmy, kde mě čeká jen obraz mě samotné.

Čtyři

Uvnitř to neonově září. Paprsky v odstínech modré, fialové a růžové se tříští o hrany zrcadel a osvěcují moje různé podoby, které zrcadla odrážejí. Hučení ventilátoru tlumí vřískot a chichotání ostatních lidí proplétajících se labyrintem a já udělám několik prvních kroků vpřed.

Najednou se přede mnou vynoří tabule skla, a tak před ní zahnu doprava. Cestou se naschvál snažím zapomenout, kam jdu, stejně jako to dělal táta – ztrácet se ho moc bavilo. Teprve až když si byl jistý, že musíme být v samém středu bludiště, do něhož nás zavedl, vymyslel plán a rychle se mnou zase vyšel ven.

„Když se někomu stane to, že se ztratí tak moc a tolikrát jako já," povídal mi jednou, „tak už pak pro něj nikdy není těžké najít cestu domů, beruško."

Cítím ho v závanu vzduchu, který rozdmýchává větrák. Jako kdyby mi cuchal vlasy a hecoval mě. *Když bylo Jackovi prvnímu tolik co tobě,* řekl by mi, *měl už za sebou let přes Atlantik s Amelií Earhartovou, přeletěl v nafukovacím balonu Niagarské vodopády a vylezl na Backbone Mountain, aby si chytil padající hvězdu. Jack II. už tou dobou zachránil tucty lidí před utonutím v obří tsunami na Aljašce, a to jen s pomocí ledovcové kry, na které plul jako na člunu, kusu borovicového dřeva, s nímž pádloval, a krabice třešní, které měl místo léků. A než mně bylo*

tolik co tobě, Juniore, tak se mi podařilo zastavit tornádo a potřeboval jsem k tomu jen krabičku sirek a sklárnu.

Odbočím do další místnosti a zdá se mi, že zvuk smíchu a povídání slábne. Nad zrcadly se tu klenou zelenomodré oblouky a tahy svítící barvy na podlaze vytváří dojem zdobených kachliček. Jsem přesvědčená, že tohle musí být střed bludiště.

Snažím se uvažovat jako táta a volím cestu opatrněji. Když ale změním směr, ocitnu se před studeným sklem a zatají se mi dech. To se několikrát opakuje a já se se svým překvapením snažím bojovat smíchem. Nakonec ale začnu být nervózní z toho, že jsem tu sama a ztracená. Už je to moc dlouho, co jsem někoho viděla naposledy.

Připomínám si, že venku za těmito zdmi je jeden z Angertů, a když se zkříží cesty O'Donnellových a Angertových, dějí se š*patné věci*.

Dějí se š*patné věci* a já jsem uvězněná ve skleněném labyrintu, odkud není úniku.

Popojdu kousek dopředu a srazím se s dalším zrcadlem. Zrychluje se mi tep. Snažím se zklidnit a jít dál.

Další srážka.

Jdi dál. Otočím se a stočím své kroky prudce doleva.

Zastaví mě skleněná tabule. Zahnu doprava.

Jdi…

Když zacházím za roh, zprudka do někoho vrazím a mám co dělat, abych hlasitě nevykřikla.

„*Sakra*," zalapá kdosi po dechu – nějaký kluk. V záři zeleného neonového paprsku vidím, jak si tiskne klíční kost. Napálila jsem to do ní buď lebkou, nebo zuby. Sama mám zřejmě v krvi moc adrenalinu na to, abych cítila bolest.

„Moc se omlouvám!“ vykoktám ze sebe a snažím se jít dál s rukama napřaženýma v omluvném gestu. „Panebože, vážně se omlouvám. Myslela jsem, že jsi…“

Shlédne na mě a světlo mu přejede přes obličej.

Saul Angert.

Přesně na něj se teď dívám. Jeho jsem právě kousla. Saula Angerta, toho, kterého „si nesmíš všímat, ani kdybys ho viděla umírat v příkopě“.

Zvedne jednu ruku a druhou si mne klíční kost. „To je v pohodě. Mělas pravdu, je to tak.“

„… duch Jacka Rozparovače.“ Ta slova mi vyklouznou z úst, jako když uchází vzduch z pneumatiky.

„Aha,“ na to on. „Myslel jsem, že řekneš, *se tu hroutil z toho, že jsi chycený v téhle zatracené pasti.*“

Srdce mi buší do žeber. „Ne. Vážně jsem si myslela, že to musí být Jack Rozparovač.“

Směje se laskavým, chraplavým smíchem, který mi vůbec nesedí k tomu, jak rozvážně a klidně vypadá. Vlasy má po stranách krátce střižené a navrchu hlavy trochu delší, hladce shrnuté z čela. Teď když stojím blíž, vidím drobné nedostatky, díky nimž jeho obličej není úplně dokonale symetrický: pravý špičák má malinko zahnutý a na levé tváři má osamocený ďolíček. Couvne o půl kroku dozadu. „No, tak to je mi líto, že jsem tě vyděsil.“

„Ale ne, prosím tě. Vyděsila jsem se sama. To *mně* je líto, že jsem tě kousla do klíční kosti,“ odpovím. „Jestli tě to potěší, pravděpodobnost, že bych mohla mít vzteklinu, je hodně malá.“ *Navzdory tomu, co jsi o mně možná slyšel.*

Ale kdyby věděl, kdo jsem, stál by tu se mnou vůbec?

Znovu se skřípavě zasměje. „Jo. To máš pravdu. Není to líto mně, ale *tobě*. To jsem měl přesně na jazyku."

„No já jsem jen chtěla být slušná," opáčím. „Že bych si to nějak zvlášť vyčítala, to zase ne."

„Páni," ozve se Saul s hraným překvapením. „Chladná jako led."

Pohodím hlavou do uličky plné zrcadel. „Však jsem taky spoustu skla."

„*Spousta* skla."

„Řekla bych, že když na sobě nemáš uniformu, tak mě nemáš co opravovat jako gramatická policie."

Když se usměje, převážně rovné bílé zuby mu stejně jako bílé tričko a světlá kůže na rukou zasvítí modře. Jenom jeho tetování občas házejí inkoustové stíny. Rozhodně *je* svým způsobem hezký. Akorát není můj typ, protože to je obvykle buď (1) svalnatý kluk s dřevorubeckým plnovousem, jehož hygienická výbava se omezuje na osvěžovač vzduchu, nebo (2) KDOKOLI JINÝ NEŽ SAUL ANGERT.

Nejlepší by pro mě bylo, kdybych teď odešla. To dobře vím. Stojím ale tváří v tvář někomu, o kom jsem celý život slýchala a asi tři roky si o něm pravidelně vyhledávala informace na internetu, ale nikdy až do téhle chvíle, jsem s ním nemluvila.

A nezachvátily mě plameny. Strop se nezřítil a země se neotevřela a nespolkla nás. A on se choval celkem… normálně.

Což, jak předpokládám, může znamenat jenom to, že mě nepoznal. Že on se *o mně* nic vygooglit *nesnažil*.

Cítím se trochu uraženě. A taky provinile. Zároveň jsem zvědavá a trochu mnou třese adrenalin. Jako kdybych se zrovna chystala seskočit z odrazového můstku nebo zdolat nejvyšší úsek na horské dráze.

„No tak jo," ozvu se. Nedá se říct, že by se mi vrátily smysly, spíš se je k sobě ze všech sil snažím přitáhnout zpátky. „Tak ať se daří."

Saul přikývne a já zabočím za roh, směrem k vnějšímu okruhu růžových a modrých zrcadel. Jak jdu, sleduju ho v odrazu zrcadel před sebou. Jde pár metrů za mnou a lehký úsměv mu stáčí jeden koutek úst nahoru. Zastavím se a podívám se na něj. „Co to děláš?" řeknu. „Nemůžeš chodit za mnou. Takhle podvádíš."

„Kdo říká, že jdeš správnou cestou?"

„Jestli nejdu, tak proč mě sleduješ?"

„Nesleduju," odpoví on. „Tohle náhodou je správná cesta. Snažím se odsud prostě dostat. Je to čistá náhoda."

„Bezva. V tom případě můžeš jít přede mnou."

Saul zakroutí hlavou. „Děláš si srandu? Nechci, abys mi šla v patách. Kousla jsi mě a ani ses neomluvila."

„To bylo v sebeobraně," ozvu se. „V tu chvíli byla *devětadevadesátiprocentní* šance, že jsi duch anglického sériového vraha."

Po obličeji se mu pomalu rozprostře úsměv a na okamžik se oba odmlčíme. Projede mnou další vlna rozechvění. Uvnitř jsem jako natlakovaná lahev šampaňského, cítím v břiše lehkost i šumění.

„Tak fajn," řekne Saul.

Dám se znovu do pohybu.

Nechá mi náskok pár metrů, než se opět vydá za mnou. Moje oči opět sledují jeho odraz v zrcadlech. Pokaždé když zachytí můj pohled, zalije každičký kousek mého těla příval studu a koutek jeho úst se nenápadně zvedne nahoru, jako bychom se bavili nevysloveným vtipem, jehož pointa je *naše rodiny se navzájem nenávidí, haha!*

Tedy tak to aspoň vypadá do chvíle, než udělám nerozmyšlený, ale energický krok a rozmáznu se obličejem o zrcadlo. Saul se krátce zasměje drsným smíchem a pak přiběhne za mnou, zatímco já si svírám nos a úpím bolestí. Skloní hlavu, aby na mě lépe viděl. „Jsi v pořádku?"

„Mohlo by to být i horší," řeknu a zakrývám si nos. „Mohla mi taky na hlavu spadnout sekera, jako se to stává v komiksech."

„Ukaž mi to." Odtáhne mi ruku z obličeje a pohledem tmavých očí přejíždí po mém nose, který utrpěl daleko míň než moje důstojnost. Teď jsme *doopravdy* blízko u sebe a já cítím vůni jeho zubní pasty a pracího prostředku. A pak ještě něco dalšího, co voní hřejivě a trochu zemitě.

Přejede mi přes nos špičkou prstů. „Tohle bolí?"

Kdyby měl jeho hlas nějakou chuť, byla by to určitě tmavá čokoláda s chilli a pepřem, jakou dělají v řemeslných výrobnách. A kdyby měl barvu, ladila by mu k očím, které se teď upřeně dívají do těch mých.

Vybaví se mi vzpomínka na jeho jméno nahoře ve sloupečku nadepsaném VZÍT SI v tabulce s možnostmi POLÍBIT/VZÍT SI/ZABÍT, kterou si Hannah v sedmé třídě přilepila na dveře od skříňky. Ne že by ta představa nějak utlumila motýly v mém břiše, ale připomíná mi to, že jestli někdy najdou Grega Schwartze mrtvého, Hannah bude potřebovat hodně dobré alibi.

„Nezdá se, že by sis ho zlomila nebo tak něco," povídá Saul a přimhouří oči, aby se na mě podíval skrze neonové světlo.

Teď jsem nejspíš na řadě já, abych něco řekla. Mám ale na rameni jeho horkou ruku a stojíme asi tak patnáct centimetrů od sebe. Převážná část mého mozku už vytěsnila, že jsem to v zábavním domě napálila obličejem do zrcadla, abych se místo toho mohla soustředit na hlas v hlavě, který na mě křičí: JESTLIPAK PUSA SAULA ANGERTA CHUTNÁ SPÍŠ JAKO LEDOVÁ MÁTA, NEBO JAKO KOŘENĚNÁ ČOKOLÁDA?

Nakonec Saul pustí moje rameno. Teprve pak si všimnu, jak mi opuchá nos, že kolem nás zní strašidelná hudba a odevšud je slyšet

pulzující hlasy. Zahlédnu sotva viditelnou mezeru mezi jedním zrcadlem, které září růžově, a druhým, které má maskovat konec bludiště. Nahnu se napravo a vidím, že se rozestupují. „Jé hádej, co se stalo," řeknu.

Saul na mě zůstane poměrně dlouho zírat. „Co?"

„Vyhrála jsem." Protáhnu se mezi skleněnými tabulemi a vyběhnu ven do víru noci. Jakmile moje noha přistane na asfaltu, všimnu si Hannah a toho kluka s nohama jako luk, který stojí vedle ní.

„Zatracená June O'Donnellová," zavolá na mě Nate Baars.

Saul do mě strčí ramenem, když se vynoří za mnou, a všechno to šumění v mojí hrudi se promění na olovo a následně mi spadne do žaludku. Nahne se ke mně a zašeptá mi do ucha: „Ty jsi O'Donnellová, jo?"

Ale neříká to, jako by mě chtěl obvinit. Říká to spíš jako vtip. Protáhne se kolem mě, aby šel pozdravit Hannah a Natea. Pak se na mě otočí s lehkým posměšným úsměvem.

Řekl to, jako by na to čekal, jako by celou dobu dobře věděl, kdo jsem.

Pět

„Jak to, že jsem šel hned za tebou, a přitom už jsem venku tak dobrých patnáct minut?" zakřičí na mě Nate, který neumí mluvit jinak než nahlas. „Pěkně jsem ti natrhnul *zadek*, co?"

„Takže vy dva už jste se seznámili," vykoktá ze sebe Hannah a ukazuje na mě a Saula, kteří jsme se k nim tak podivně připojili.

„Ne," řeknu ve stejnou dobu, kdy Saul odpoví „Jo."

Myslím, že jsem se spletla, v břiše jsem měla sršně, ne motýly, a teď se mi všichni přesouvají směrem do obličeje. Můj a Saulův pohled se střetnou a jeho obočí černé jako uhel se na svraštělém čele přiblíží k sobě. Oba zamumláme něco jako *tak trochu*.

Nate se rozřehtá. „Vy dva že se neznáte?"

„*Oficiálně* jsme se zatím nepředstavili," odvětí Saul. Napřáhne ke mně ruku. „Já jsem Saul."

„Jooo, správně," zareaguje na to Nate. „Vaše rodiny se navzájem nenávidí. Tohle je *Junior*, kámo." Potom, jako by se bál, že si mě Saul může splést s nějakými *jinými* Juniory, které Angertovi nesnášejí, dodá: „Jack O'Donnellová IV., víš." A na závěr ještě jedno upřesnění: „Bydlí v tom domě, kde straší."

Saul suše předstírá, že je v šoku. „Aha, *tahle* O'Donnellová."

Nedokážu říct, jestli si dělá srandu ze mě nebo z Natea. Když se na mě dívá, zorničky se mu rozšiřují a zase zužují jako malinké teleskopy,

které zaostřují na predátora, nebo možná na kořist. Dobře – *v pohodě*. Jestli mě nenávidí, o to snazší pro mě bude, abych nenáviděla já jeho. Tak to taky má být.

Saul pořád stojí s rukou napřaženou ke mně a Hannah se nervózně uchichtne. Konečně mu taky podám ruku. Doufám, že ta jeho je jako leklá ryba, ideálně povolená a zpocená. Místo toho se ta ruka hodně podobá jeho hlasu – taky je štíhlejší a hrubější, než by člověk čekal podle jeho sterilního vzhledu.

Není to můj typ, pomyslím si.

Tvojí nejlepší kámošce se líbí už odmalička.

Je to syn úhlavního nepřítele tvého táty.

„Těší mě," povídá Saul.

Jeho hlas zní jako šustění zralého obilí na konci léta.

Směje se, jako když probublává káva.

Ruce má jako písek vyhřátý sluncem.

„Mě taky."

Hannah se znovu nervózně zasměje a Nate tleskne rukama a zařve: „No, tak to bylo divný, co." Saul si ho skoro nevšímá a já se upřeně dívám na svoje boty. Přemýšlím, jak je možné, že je tu Nate s ním, když zrovna tihle dva bratranci působí jako ti příbuzní, co se nikdy nevídají. „Každopádně, co chcete dělat dál? Chcete na ruský kolo? Na twister? Nebo se narveme nějakým pouťovým jídlem?"

Podívám se na Hannah, abych se ujistila, že zatímco jsem byla v zrcadlovém sále, neslíbila Nateovi Baarsovi, že s ním budeme celý večer. Hannah se houpe na chodidlech s jednou rukou v bok, rozhlíží se po atrakcích a prohlíží si všechno kromě Saula a mě.

Panebože, ona mu to fakt slíbila.

„Víš, já vlastně," začnu. *Nemám dovoleno s tebou vůbec být.*

„Twister?“ přeruší mě najednou Hannah vysokým a nejistým hlasem. Je trochu zelená a dost sklíčená.

„Twistrrrrrr,“ zakvílí Nate a pak – nepřeháním – za hlasitého výskání odskáče do fronty. Saul kolem nás projde s rukama v kapsách a ohlíží se přes rameno. Popadnu Hannah za ruku, abych ji držela zpátky, a dívám se na ni pohledem, který vydá za tisíc zlostných June.

„Modrý z nebe!“ sykne Hannah. „Máš u mě třeba *modrý z nebe*, Junie, když půjdeš taky.“

Letmo se podívám na ni a na kluky, kteří jdou před námi, a cítím, jak se moje odhodlání bortí pod tíhou zvědavosti. „Tak fajn,“ řeknu. „Modrý z nebe, milion dolarů a pořádnej kopanec do Nateova rozkroku.“

Hannah mě za nimi táhne do fronty, kde Nate právě vypráví svou zbytečně dlouhou historku o tom, co dělal o víkendu, což by se dalo shrnout jako: *Vylezl jsem na skálu. Skočil jsem do jezera.* Saul celou dobu v zásadě jen přikyvuje a v jeho výrazu není ani stopa nějakého zájmu. Ve srovnání s Nateovým poskakováním a pohupováním i jeho pohyby působí klidně, opatrně a promyšleně.

Snažím se představit si Saula Angerta s rovně zastřiženými vlasy mezi ušmudlanými stojany na kola a omlácenými kajaky, připevněnými k autům na parkovišti fivefingerské střední, ale nedaří se mi to. Stejně tak těžké je pro mě spojit si Saula s jeho tátou Elim, ačkoli jsou oba štíhlí, tmavoocí a mají zvláštně elegantní držení těla. Vloni jsem přečetla několik knih Eliho Agerta, protože jsme povinně četli michiganskou literaturu. Máma a Toddy mi navrhli, že mi napíšou omluvenku, abych to číst nemusela („Jak víte, naše dcera má na Angertovy alergii...“), ale kdybych ji měla použít, musela bych si připadat strašně trapně.

Takže jsem četla (a patřičně nenáviděla) Eliho knihy, v nichž vystupují muži, kteří se učí být muži, kde se na několika stránkách rozebírá popis hnědého likéru v broušených skleničkách. Lesnímu tichu a zabíjení raněných srn z milosti jsou věnovány celé odstavce a nejedna pasáž klade scénu, kde se masturbuje, vedle kázání o brutalitě přírody.

Kdybyste si vzali průměrného kluka z Five Fingers a nechali ho zestárnout o čtyřicet let, tak by vám pokaždé přibližně vyšel Eli Angert. Nepochopím ale, jak se někdo jako Saul mohl narodit na tomhle místě, nebo co ho mohlo přivést zpět, když už se mu jednou podařilo odsud utéct.

Frontu na twister odbavuje chlápek s poďobaným obličejem a neupraveným culíkem. Zkontroluje nám náramky, které slouží jako vstupenka, a já najednou dostanu skvělý nápad na dobrý skutek.

„Saule," povídám, zatímco si cestou k volným kabinám na kovové plošině sundávám batoh z ramen. „Pojedeš s Hannah? Chci ji vyfotit, jak jede, a když budu sedět jinde než ona, tak to půjde líp."

Saul pokrčí rameny a vytáhne si ruce z kapes. Hned je tam ale zase zastrčí zpátky, protože si uvědomí, že je stejně nemá jak jinak zaměstnat. „Klidně."

Hannah po mně hodí poníženým pohledem. Já vím, zachovala jsem se teď tak trochu, jako bych byla její máma, ale já nejsem ta, kvůli komu nás čeká celý nepříjemný večer.

„Já s tebou pojedu, Hani," nabídne se Nate.

Hannah vykulí oči a zatváří se tak, že to vypadá, že se teď radši na něco vymluví, aby nemusela jet vůbec.

„Už je domluvená se Saulem," řeknu a popadnu Natea za hrubý loket, abych ho odtáhla do kabiny naproti té, ve které pojedou Hannah a Saul. Položím si batoh na stehna, a jakmile se zajistíme bezpečnost-

ní tyčí, vyhrabu z něj telefon, abych mohla dál předstírat, že tu celou dobu jde o focení.

„Úsměv!“ Když vzhlédnu, zjistím, že Saulovy oči se na mě už dívají. Moji hruď zaplaví horko.

Ach jo. Vážně mu to sekne. A co hůř, chci, aby se na mě díval.

Hannah mezitím už čeká se strojeným úsměvem, až ji vyfotím, a tak se donutím zaměřit na obrazovku a udělat pár snímků. Saul se neusmívá ani na jednom. Jenom upřeně zírá do foťáku.

„Dobrý?“ zavolá na mě Hannah.

„Dobrý.“ Snažím se, aby můj hlas zněl vyrovnaně. „Vypadáte, jako kdybyste právě zjistili, že na světě už není žádná slanina. Hodně dobrý.“

„Já slaninu nejím,“ podotkne Saul. „Jsem vegetarián.“

„Ve Five Fingers žádní vegetarián nejsou,“ na to já.

Saul jen pokrčí ramenem. „Já vím. Proto jsem musel do exilu.“

Hannah se zasměje tak radostně, až to Saula donutí nasadit aspoň náznak úsměvu. Když se pak podívá na mě, cítím, jak mě jeho pohled pálí na kůži a jak moc jsem šokovaná, v rozpacích, provinilá a zároveň nadšená.

Natočím se na sedačce směrem k Nateovi a čekám, až se přestanu červenat a srdce mi začne tlouct trochu pomaleji. „Úsměv,“ řeknu a Nate na foťák ukáže prostředníček.

Kovové tyče, které drží jednotlivé kabiny, najednou se skřípotem ožijí, spustí se ďábelská hudba a my se začneme točit. V hluku zachytím dozvuk chraplavého smíchu.

Kolem nás šlehají neonové barvy a já mám v žaludku zase ten pocit.

Protože jsem se na první pohled zakoukala do Saula Angerta. Protože jsem příšerná kamarádka a zrádkyně táty. Protože když se setkají Angertovi a O’Donnellovi, dějí se š*patné věci*.

Šest

Když vylézáme z kabin, mám trochu pochybnosti, jestli se za celou tu dobu Hannah podívala Saulovi do očí. Je teď na ní ještě víc vidět, že trpí. Chytnu ji za loket a povídám: „Šla bys se mnou na záchod?"

„No jasně."

Protáhneme se mezi toitoikami a vylezeme na potemnělém parkovišti. „To mi připomíná, jak jsem měla toho pěknýho zubaře," vyrazí ze sebe Hannah.

„Toho, jak jsi mu nechtíc olízla ruku?"

„Saul se celou dobu *snaží* se se mnou bavit, ale mně připadá, že mi někdo vrazil do pusy obrovskou neviditelnou ruku a najednou jsem pevně přesvědčená, že mám zase rovnátka."

„Otevři pusu," řeknu. Hannah vyplázne jazyk. „A sakra. Hannah, jsou tam! Tvoje rovnátka jsou zpátky! Někdo ti očaroval zuby!"

Hannah si povzdechne. „To je fakt hrůza. Spustila se mi řetězová reakce, která nemůže skončit jinak, než že umřu sama pod haldou slevových kupónů v bytě plném ozdobných deček."

Kleknu si na asfalt a vylovím z batohu tátovu starou placatku. Hannah se úzkostlivě podívá na ni a pak na davy za toitoikami. Poškrábe se na čele. „Nepozvracím se z toho?"

Ukážu rukou k nápisu, kde stojí: SLADKOSTI! SMAŽENÉ! V TĚSTÍČKU! „Pozvracet se můžeš naprosto ze *všeho*, co tady vidíš."

Hannah s povzdechem otře placatku a rychle do sebe naklopí pořádný doušek. „Tak a teď to schovej, než nás za to zatknou."

Zasměju se, i když jsem si celkem jistá, že to neříká z legrace. Sama si taky dlouze loknu a pak placatku nacpu zpátky do batohu.

„Co jsem si proboha myslela?" řekne Hannah. „Vždyť před ním nedokážu ani *mluvit*. Měla jsem to tak, už když jsme my dvě byly děti."

„Ale na tvou obranu, Hani, když jsme byly děti, jemu bylo asi tak třicet osm."

„Juuuuune," zaúpí Hannah a zároveň se směje. „Je mu dvacet jedna! Mně už je skoro osmnáct – o tohle fakt nejde."

„Jak myslíš. Takže zpátky k tomu tvýmu bohatýmu staříkovi. Musíme se postarat o to, aby se o tobě zmínil v závěti, než bude pozdě."

„Nesnáším tě."

„Taky tě miluju." Políbím svoje dva prsty a napřáhnu je směrem k ní. Hannah pořád ještě kroutí hlavou, ale udělá totéž. „Mimochodem," povídám, zatímco se vracíme k místu, kde kluci čekají na další atrakci. „Jestli se vezmete, mám Saulovi říkat taťko?"

„Tak za tohle máš zaracha, O'Donnellová," prohlásí Hannah.

Možná je to tím lokem whisky nebo tím, že na obloze se právě prohnal meteorický roj. Třeba je to kvůli tomu, jak se u chodníku mačká skupinka páťáků, kteří se s ospalým úžasem v očích dívají, jak černou tmu protínají proudy barev a jak se noční vzduch ochlazuje a řídne, ale od téhle chvíle mi celá pouť připadá tak nějak jemnější.

Hudba se zklidnila a hlasy šumí. Stromy se kývají, jako by se pohupovaly za zvuku ukolébavky. My čtyři chodíme od atrakce k atrakci a Hannah se najednou uvolní a začne se chovat normálně. Mluví o škole a vypráví Saulovi o tom, jak se dostala ke hře na housle. Ptá se ho na Tennessee, Vanderbiltovu univerzitu a na letní novinářskou stáž

v Yorku, která mu právě skončila. Dokonce se i srdečně směje, když Nate řekne nějaký vtip nebo prostě udělá něco, čím si říká o potlesk – jako třeba když naprosto bezdůvodně přeskočí popelnici.

Přistihnu se, že pokaždé, když se Nate nějak předvádí, se můj pohled střetne se Saulovým, jako kdybychom se bavili vtípkem, o kterém víme jenom my dva. Stane se to tolikrát, že se radši rozhodnu trochu zdržet a jít kus za ostatními, abych toho flirtování očima nechala.

Dál nutím Hannah a Saula, aby chodili na atrakce spolu, „abych je mohla fotit". Když ale slezeme z kamikadze – kyvadlové dráhy, po které s vámi kovové rameno smýká ve smyčkách –, vidím, že už je nemusím do ničeho tlačit. Je vidět, že chtějí zůstat spolu. Točí se mi hlava a cítím odpornou a neslýchanou závist, až mě z toho rozbolí záda.

Čtvrt hodiny před zavíračkou si stoupneme do fronty na poslední jízdu na ruském kole.

„Tak jo, ne že bych nebyl rád tady s Juniorem," povídá Nate, „ale chci si taky dát jednu jízdu s Hannah."

Hannah zčervená a stočí zrak na Saula, který pokrčí rameny a odpoví: „Klidně."

Štve mě to. Štve mě, že Hannah právě požádala Saula o svolení k tomu, aby mohla jet s Natem, a co hůř, štve mě to, že mě to vůbec štve. Mělo by mi to být jedno.

Vůbec bych tu neměla *být*. Měla jsem odejít hned, jak jsem ho poprvé uviděla.

Dostaneme se na začátek fronty a Hannah s Natem nastupují jako první. Jejich kabina se posouvá nahoru a na kovovou rampu přijíždí další, která je prázdná. Saul mi pokyne rukou na znamení, že mám jít první. Jdu. Nic neříkám. Cítím se divně. Mizerně.

Sveze se na místo vedle mě, počká, až si položím batoh na stehna,

a pak stáhne dolů ošoupanou bezpečnostní tyč. Naše kabina povyjede, aby si někdo mohl nastoupit do té další, a my mlčíme. Oba se chvíli rozhlížíme a zkoumáme všechno kromě sebe navzájem. Představa, že by se naše kabina mohla utrhnout a rozbít se o beton, mě netrápí ani zdaleka tolik jako to, že jsem teď sama se Saulem Angertem, že cítím, jak se mě dotýká bokem.

„To tě vydírala?" zeptá se.

Konečně se na něj podívám a uvidím jeho vážný výraz. „Cože?"

„Je evidentní, že tu se mnou nechceš být. Čím tě k tomu Hannah donutila?"

„Aha. No, požádala mě, ať tu zůstanu."

„A víš, jak Nate donutil mě, abych sem šel s ním?"

„Přiložil ti k hlavě pistoli?" troufnu si.

„Jo," přikývne Saul. „Přesně tak."

Pokusím se potlačit úsměv. „Ne, vážně, co udělal?"

„Líbí se mu tvoje kámoška," řekne nevzrušeně. „Potřeboval s sebou parťáka. Teda to zní blbě, co? Ještě daleko hůř, než když jsem to naposledy řekl sedmnáctiletý holce někdy před čtyřma rukama."

„Panebože, nějak se nám to tu zvrhává v shakespearovskou komedii, kterou někdo dost špatně převyprávěl pro mládež."

„Proč myslíš?"

„Hannah je Nate ukradenej," povídám. „Myslím, že by to moc neklapalo."

Saul líně pokrčí rameny. „Těžko říct. Je trochu trhlej, ale jinak hodnej kluk."

Dál ani jeden z nás nic neříká. Minuty ubíhají a ticho se mezi námi hromadí jako tlustá a těžká překážka. „Osmnáct," řeknu, abych ji prolomila.

„Co?“

„Můžeš být v klidu. Tentokrát jsi použil slovo *parťák* v hovoru s osmnáctiletou holkou. To je o dost míň trapný.“

Jeden koutek úst mu povyjede nahoru. „Máš pravdu, tak to je fakt rozdíl.“

„Horší je, že jsi řekl tohle slovo, a přitom není rok 1986.“

Saul přimhouří oči a pousměje se ještě víc. „Páni, ty mě vážně nesnášíš, co, slečno O'Donnellová?“

Když slyším svoje jméno z jeho úst, žaludek se mi přetočí celý naruby. Takový on přece nemá být. A hlavně já tady s ním vůbec nemám co dělat.

Kabina s námi cukne nahoru, aby si mohli lidi nastoupit do té další. Saul zakleje a popadne bezpečnostní tyč. Nad námi se ve větru, co vane od jezera, houpají nohy Natea a Hannah. Saul ale jen zírá do země. „Výšky asi moc nemusíš, co?“ ozvu se.

„Co mě prozradilo? Lehký odlesk studeného potu, který mě právě celého zalil?“

„Spíš to, jak ti zbělely klouby na rukou,“ řeknu a zlehka mu po nich přejedu svou rukou.

Saulovy prsty se napřáhnou, chytí moji ruku a drží ji. „Promiň, že jsi přišla o ruku,“ povídá a přitiskne mi ji ještě pevněji. „Já ji ale teďka potřebuju, takže si budeš muset sehnat jinou.“

Zasměju se. Zalije mě teplo. Horko. Zaplaví mě vlna viny. „V batohu mám něco, co by ti mohlo pomoct víc než moje ruka, ale to bys mě musel pustit.“ Saul mě pustí a já vytáhnu placatku.

Jeho úsměv se teď podobá zvuku jeho smíchu – je přitažlivý, vřelý a trochu rebelský. Podám mu whisky a sleduju, jak se mu pohybuje hrdlo, když se trošku napije. Hřbetem ruky si otře bradu a vrátí mi

placatku. „Díky. Nejsi trochu moc mladá na to, aby sis tohle nosila s sebou?“

„Ne, copak jsi o tom neslyšel? Teď se smí pít dřív, než jak tomu bylo před pětatřiceti lety, když jsi ještě patřil k nezletilým i ty.“

„Hahaha. Moc vtipný.“

„Hned jsem poznala, že tě to pobavilo, když se tak pronikavě směješ, Saule.“

„Musím přiznat,“ povídá Saul, „že mě trochu překvapuje, že je to celé pravda.“

„Co je pravda?“

„To, že nás vy O’Donnellové nenávidíte.“

Do obličeje se mi nahrne horkost. Vydrželi jsme to dost dlouho bez zmínky o našem dlouholetém nepřátelství, takže jsem doufala, že to už dneska večer nikdo vytahovat nebude. „No to jo, až za hrob,“ odpovím, ale sama si nejsem jistá, jestli to myslím vážně, nebo ne. V tuhle chvíli nemůžu říct, že bych Saula Angerta nenáviděla. A nechci ani, aby si myslel, že tomu někdy bylo jinak. „A vy nás taky nenávidíte, viď.“

Saul s vážnou tváří přikývne. „Přeju ti jen to nejhorší, ale zase nepotřebujeme, aby u vás v baráku přibylo další strašidlo.“

Nesměju se. Nedokážu to. Z jeho pohledu mě mrazí. Jako by Saul byl mytická nestvůra a já naivka, která se náhodou zatoulá do jejího obydlí. Znejistím, protože mě napadne, že jsem možná ztratila představu o čase a možná už tu mlčky sedíme déle, než by bylo vhodné. „U nás doma nestraší,“ ozvu se.

„To rád slyším,“ na to Saul.

„Je to kouzelný dům, ale nestraší tam.“

Saul nehne ani brvou. „Kouzelný.“

„Myslím to vážně."

„Tak jo, Juniore." Stoupáme nahoru a Saul se zapře o tyč. „Co je na tom vašem domě kouzelného?"

„Takhle mi nemusíš říkat," ohradím se.

„A jak ti mám říkat?"

„June, Jack, Jackie, jakkoli."

„Já ti právě chci říkat Juniore."

„Tak jo."

„Ale Jack se mi líbí taky."

„Posluž si."

„A June je milý."

„Rozkošný," přitakám. „Zní to, jako bych byla štěňátko zlatýho retrívra."

Naposledy se vyhoupneme do výšky a dostaneme se na samý vrchol ruského kola. Saul znovu uvězní mou ruku mezi tyčí a svojí dlaní a mně se to zase líbí víc, než by mělo.

„Takže June," řekne pevným hlasem a odlepí zrak od asfaltu pod námi. „Co je na vašem domě kouzelnýho?"

Pokusím se cuknout rukou, abych ji vysvobodila, ale Saul místo toho zajede prsty mezi ty moje a stiskne mě opravdu pevně.

„No, co jsi slyšel?" zeptám se.

„Třeba o kojovlcích." Saul zavře oči. „Prý když na zahradě necháte boty, odnesou vám je."

„Stoprocentně. Pokaždý."

Otevře ty svoje tmavé oči, aby je mohl upřít na mě. „Děláš si ze mě srandu."

„Nedělám. Fakt sis nikdy jako dítě na naší zahradě nenechal pantofle? Myslela jsem, že to zkoušel snad každý."

„Jo, každý," odvětí Saul. „Ale já ne. Co k tomu řekneš dál?"

„Tahle zvířata taky nikdy – nebo *skoro* nikdy – nezabíjí naše slepice. Táta říkal, že tak tomu bylo vždycky, už od dob, kdy sem přišel Jonathan Alroy O'Donnell."

Saul mě zpraží dalším vážným pohledem. „To nemůže být pravda."

„Táta o našem lese říkal, že je to kousíček země, kde se svět stýká s nebem. Říkal, že právě proto je náš dům kouzelný a proto taky první třešeň, kterou zasadil Jack, vyrostla přes noc, a zvířata tu spolu žijí v míru."

I tohle všechno je pravda, tedy samozřejmě až na případy, kdy se objevil temný duch. Ale ten by přesně seděl do kategorie *dům, kde rozhodně straší*, takže se o něm nebudu zmiňovat. Když si vzpomenu na rozvířenou temnotu, kterou jsem večer zahlídla, po těle mi přeběhne mráz.

„A máš pro to nějaké důkazy, Jack?"

„Nikdy jsme neměli slepice zavřené v kurníku. Necháváme je, ať si chodí všude po kopci."

„Nadivoko." Ruské kolo se začne pořádně roztáčet a Saul nepřítomně zírá na naše ruce. Kolem nás se prohání studený vítr, který nese nahoru zvuky, co vydávají spokojení návštěvníci atrakcí. Saul se trochu uvolní. „A co ti duchové?" ozve se. „Pamatuju se, že děti k vám chodily o půlnoci a snažily se na vaší zahradě zahlídnout ducha."

„Jsou dva a cítit je může kdokoli, ale táta říkal, že vidět je může jen ten, kdo je z naší rodiny a jmenuje se Jack. Říkal jim víly. Pořádně ale nevíme, co jsou zač."

„A to bílé chmýří v oknech?"

Teď má na mysli malé bílé obláčky, které nám nalítávají do oken a dveří jako jemňoučké, nerozfoukané odkvetlé pampelišky. Nikdo

neví, co to vlastně je, nebo proč se nám někdy nachytají do futer a zůstanou tam nalepené, a jindy po nich zase není několik týdnů ani vidu ani slechu.

„Přistane to na skle, pak se to po něm ještě chvíli převaluje sem a tam a nakonec to odletí zpátky do lesů," povídám Saulovi. „Máma si myslí, že jsou to květy nebo pyl."

„A chodby, které se přeskládávájí, a les, který se mění?"

Pokrčím rameny a podívám se na Saulovu a na svoji ruku. Sevře se mi žaludek. „Myslíš si, že jsou to jen povídačky?"

„Myslím si, že ve Five Fingers si všichni potrpí na příběhy."

Zasměju se. „To vypadá, jako by ses tady snad ani nenarodil." Saul na to neříká nic a já pokračuju: „Mám mlhavé vzpomínky na to, jak jsem otevřela dveře a najednou jsem zjistila, že jsem zpátky v pokoji, i když jsem měla za to, že jsem odtud právě odešla. Taky se mi hodněkrát stalo, že jsem se od domu vydala přímo do lesa za zapadajícím sluncem, ale nakonec jsem se objevila zpátky u nás na kopci. A pak je tu ten obří strom, který táta pojmenoval O'Dang. Pořád jsme ho chodili hledat a podařilo se nám to asi v jednom případě z deseti. Ale věděli jsme, že když vkročíme do lesa a obloha je zrovna zamlžená, ale zalitá sluncem, tak ho najdeme."

Zatímco se ze mě sypou slova, cítím se, jako by mi v těle zamrzala krev a praskaly mi žíly. Snažím se na ten strom nemyslet. Snažím se nemyslet na les, protože si pak vždycky vzpomenu na *nejhorší den*.

Můj osmiletý mozek si všechno do detailu živě uložil paměti: to, jak byl ten týden suchý vzduch a půda, modré lístky, které opadávaly z máminy hortenzie v dokonalém kroužku, týdny, kdy mě máma krmila jen Cini Minis a makaróny, protože byla moc smutná na to, aby vařila, nebo protože jsem já byla moc smutná na to, abych jedla něco pořádného.

Kdyby v našem domě *opravdu* strašilo, dělo by se toho víc, než že se dva duchové třepotají u nás na kopci. Kdyby tu opravdu strašilo, táta by byl pořád ještě s námi.

„Rád bych ho viděl." Saulův nakřáplý hlas mě vrátí zpátky do šumící noci.

„Náš strom?"

„Váš dům," povídá. „Celý."

Upřu na něj dlouhý pohled. Ani jeden z nás nezamrká.

„Fakt jsi u nás nikdy tajně nebyl? Ani jedinkrát?"

„Nejdál jsem byl jednou v lese." Zakroutí hlavou. „Ale pamatuju si, že tys byla u nás. Tehdy jak tě popíchaly vosy, viď?"

Koukám dolů na fialové pruhy stanu jasnovidky. „Jo?"

To byl ten den, kdy jsem uvěřila, že nebezpečná je už samotná moje přítomnost *v blízkosti* Angertových. Byl to taky den, kdy se slabost mojí nejlepší kámošky pro Saula vyšplhala na historické maximum. Nám s Hannah bylo sedm, takže Saulovi muselo být asi deset. Protáhly jsme se lesem až k chatě Angertových. Uviděly jsme Saula a jeho sestru Bekah, jak staví domeček ve stromě. Tedy stavěla ho spíš Bekah. Přibíjela prkna ke kmeni, na každé se nejdřív pověsila, aby vyzkoušela, jestli pevně drží, a pak si povylezla k dalšímu. Saul mezitím fotil s obřím foťákem na film, který vypadal jako rekvizita z natáčení.

Přikradly jsme se s Hannah blíž, abychom si mohly lépe prohlédnout ty děti, se kterými jsem si nesměla hrát. Hannah je trochu znala přes svého souseda Natea. Saul k nám byl zády. Přikrčil se k zemi a fotil něco, co jsme my neviděly.

Prohlížím si ho ve světle ruského kola a porovnávám ho s klukem, kterého jsem viděla tenkrát. „Tehdy jsi měl větší uši."

Saul zakloní hlavu a u koutků očí se mu od smíchu udělají vrásky. „Spíš bych řekl, že byly přesně tak velké jako teď, ale všechno ostatní jsem měl o dost menší."

Taky tehdy měl delší vlasy, ale stále upravené. Bekah byla jeho pravý opak. Vlasy měla divoce rozcuchané a ruce a nohy poškrábané od trnů a umazané od hlíny. Zatímco jsem pozorovala ta tajemná Angertova dvojčata, najednou mi pod nohama zapraskala spadlá větev, a když se Saul za tím zvukem otočil, šlápla jsem na ztrouchnivělé poleno. Zpod tenisky se ozval dutý zvuk, nebo tedy téměř dutý, když vezmeme v potaz vosí hnízdo.

Okamžitě se vyrojily vosy. Hannah se dala do křiku a vyběhla směrem k chatě. Bekah a Saul se společně vydali ke mně, jako by mi chtěli pomoct holýma rukama. Zmocnila se mě strašná panika, ale i přesto jsem věděla, že vosy mě nenapadly jenom kvůli tomu, že jsem jim šlápla na domeček. Zaútočily na mě proto, že jsem se dostala moc blízko k Angertovým.

Kdybych šla za dvojčaty a poprosila je o pomoc, bylo by všechno jenom horší. Navíc bych měla pěkný problém, až by se o tom dozvěděl táta.

Otočila jsem se a utíkala. Celou cestu lesem jsem až domů běžela a po celou dobu mě pronásledovaly vosy. Máma seděla venku pod třešní a četla si na jasně žluté dece, když vtom uviděla, jak se k ní řítím. Hned se postavila a rozeběhla se ke mně tak rychle, jak jen dovedla. Sebrala mě ze země, přitáhla si mě k boku a uháněla směrem ke dveřím. Doma mě hned dole položila do naší malé vany a roztočila kohoutek na plné obrátky. Ze sprchové hadice tryskala ledová voda a já jsem sledovala, jak se vosy topí v rybníčku, který se kolem mě tvořil. Mlátily kolem sebe křídly čím dál míň a pomaleji, až nakonec přestaly úplně a zůstaly jen nehybně ležet.

Zbytek toho dne jsem strávila v benadrylovém oparu a natřená kalamínovým krémem. Táta musel jít vyzvednout Hannah k Angertovým, ale byl kvůli tomu naštvaný spíš na ně než na mě.

Když se vrátil, slyšela jsem, jak se s mámou baví na chodbě před mým pokojem. *Ta holka od Angertových se taky zranila*, řekl táta a já jsem z jeho hlasu poznala, že tak je to podle něj fér. *Je celá poleptaná od škumpy. Má úplně nateklá víčka a všechno.* Máma si ztěžka povzdechla a bylo vidět, že tátovu škodolibou radost nesdílí, ale neřekla ani slovo. Takhle to bylo vždycky. Tátovi nemohl nikdo nic vymluvit, ale on naopak dokázal ostatní přesvědčit o čemkoli.

„To bylo poprvé, co jsem tě viděl zblízka," ozve se Saul ze sedačky vedle mě. Vánek mi odfoukne vlasy z ramen. Saul se mi zadívá na odhalený krk a mně tam hned naskočí husí kůže.

„To teda nebylo."

Podívá se mi do očí. „Jak to, že ne?"

„S těmi vosami to bylo podruhé. Poprvé to bylo u bazénu. To mi mohlo být tak maximálně pět. Přišli jsme tam po vás a váš táta řekl, že musíte jít pryč. Když jste odcházeli, vykloubil sis rameno. Asi o hodinu později jsem se já málem utopila. Tehdy mi táta poprvé řekl o vaší rodině."

Saul zakloní obličej směrem k obloze a zakroutí hlavou, jako by to patřilo přímo hvězdám.

„Co?" zeptám se naléhavě.

„Nic. Jen, že..." Sesune se zpátky na sedačku. „Musí to být pohodlné, co, myslet si, že za všechno špatné, co se vám stalo, může člověk, kterého nenávidíte."

„Takže ty si nemyslíš, že když se zkříží cesty našich rodin, dějí se *špatné věci*?"

„June," povídá Saul. „Všechny tyhle zastaralé, laciné a neopravené atrakce, na které jsme dneska šli, nás nejenže *mohly* zabít, ale spíš *měly*, ať už jsme O'Donnellová a Angert, nebo ne. Přesto tu ale pořád jsme. Spolu."

„Jsem upřímně celkem překvapená, že kluk, který mi momentálně zarývá nehty do ruky tak, až ji mám celou odkrvenou, zatímco visíme ve vzduchu nad asfaltovým parkovištěm, by nás oba klidně takhle proklel, ale v pohodě."

Saul se slabě ušklíbne. „Už jsi mě kousla do klíční kosti *a potom* jsi dostala spravedlivou odplatu, když jsi to napálila do zrcadla, které nejspíš za čtyřicet let jeho existence nikdy nikdo nečistil. I kdyby nás vesmír vážně chtěl trestat za to, že spolu mluvíme, tak myslím, že pro dnešní večer už jsme si to vybrali."

„Jak víš, že to zrcadlo je stejně starý jako ty?" zeptám se vážně. „Narodili jste se ve stejné porodnici? Jaký to vlastně bylo žít ve světě, kde není internet?"

„Kolik přesně si myslíš, že mi je?"

„Nevím – v jakém roce se asi nejpozději mohl narodit člověk, který třeba místo *sranda* řekne *hlína*?"

„Dost na tom, že jsi mě nenechala, abych používal slovo *parťák*. Fakt si nepřeju, abys teď shazovala ještě i *hlínu*."

„Ale teď vážně," povídám. „Jak to tedy bylo tenkrát u toho bazénu? Ty jsi přece odjel sanitkou a o hodinu později už se ke mně skláněl poďobaný plavčík a snažil se mi dostat vodu z plic."

Saul zvedne jedno ze svých tmavých obočí. „S tím ramenem jsem měl potíže odjakživa. Celých – čtyřicet? Padesát let? Povolený vazy. Moje baseballová kariéra musela skončit ještě dřív, než začala. To je ale podle mě požehnání, ne prokletí. Takže ne, slečno O'Donnellová,

nevěřím tomu, že se mi vykloubilo rameno jen proto, že ses objevila ty. Věřím tomu, že naši prapradědové si navzájem pořádně lezli krkem a tohle město z toho udělalo velkou, neuvěřitelnou a legendární záležitost, protože tohle je Five Fingers, kde všechno musí být velký, neuvěřitelný a legendární. Pro lidi je to zkrátka obranný mechanismus, aby zvládli přežít zimu."

Zírám na něj a snažím se ujasnit si, jestli s ním souhlasím, nebo ne. Lidi ve Five Fingers možná mají v oblibě historky, které znějí jako přitažené za vlasy, ale to je proto, že už jsme toho všichni viděli dost na to, abychom jim uvěřili. Když se něco děje pořád dokola, tak se pak z toho taková historka stane. Táta říkal, že žijeme v kouzelném domě, a tak to taky je. Říkal, že Angertovi jsou pro nás nebezpeční – a to tedy vážně brát nemám?

A pak je tu ta věc, která je moc závažná na to, abych se na ni ptala. Jestliže neplatí, že když se stane nějaké neštěstí *nám*, tak pak čeká něco špatného i *je*, tak co si potom myslet o tom, co se stalo tátovi a Bekah? Před deseti lety byl ještě úplně zdravý. Pak řekli Bekah její diagnózu a pár týdnů nato táta najednou umřel.

A před třemi lety, když Bekah… ten den, co o ni Angertovi přišli… propadla se pode mnou podlaha na verandě a poprvé v životě jsem si zlomila nohu.

Po zbytek jízdy mlčíme. Když pak naše kabina sjede dolů, Saul uvolní moji ruku ze sevření a vystoupíme ven, abychom se znovu přidali k Nateovi a Hannah. Celý tenhle rozhovor ve mně vyvolal spoustu vzpomínek, které jsem se ze všech sil snažila uchovat někde v zadním šuplíku paměti. Zasunout je tam zpátky nepůjde tak rychle.

Všichni čtyři společně míříme k parkovišti u obchoďáku. Cítím se prázdná a připadám si jako vyždímaná houba. Nemám vůbec sílu,

abych nějak řešila, že Saul a Hannah jdou kus před námi. Jasně teď ale vidím, že Nate je zklamaný. A je mi jedno, že když se s nimi já a Hannah loučíme, akorát si zamáváme, jako bychom říkali *Tak jo, už se asi nikdy neuvidíme!*

Nic to se mnou nedělá, když vidím Saula, jak se opírá o dveře Nateova auta a dívá se na nás, jak nastupujeme k Hannah do Subaru. Je mi jedno, že na mě nakřáplým hlasem volá: „Byla to hlína! Mějte se!"

Jsem totiž Jack O'Donnellová IV. a mám minimálně tři důvody k tomu, aby mě ani nenapadlo zakoukat se do Saula Angerta.

Sedm

„Hele, neříkám to ráda," vydechne Hannah, zatímco projíždíme modrozeleným lesem, který ukrývá náš dům, „ale večer se Saulem Angertem nebyl právě k nezaplacení."

Dělám, co můžu, abych se nezačala červenat a zadupala tu zrádcovskou naději, co mě tlačí na prsou. „Jestli moji rodiče přijdou na to, s kým jsme byli, budu muset nosit náramek, co mají lidi v domácím vězení. Za to to stálo?"

„Dřív mi přišlo... že má větší *jiskru*, nemyslíš?"

Vnitřnosti se mi kroutí a zauzlovávají. „No to jo, dřív kolem něj jiskry jenom lítaly. Byl jako korunka pro panenku Barbie. Já přitom myslela, že se dobře bavíš."

„Na tom ale neměl žádnou zásluhu. Je to strašnej suchar. Skoro se mi pak chce děkovat za lidi, jako je Nate."

Můj obličej snad musí hořet. Nebo možná, že mi po něm jen lezou ohniví mravenci.

„Ale stejně." Hannah přidá pár set decibelů na hlase a stáhne okýnka, aby nám kolem uší hučel a svištěl horký letní vzduch. „Je *v pohodě*, ne?"

„Akorát dost nejiskří, viď," zařvu na ni.

Mezi listy stromů, které obklopují hrbolatou silnici, prosvítá měsíc, v jehož světle je všechno stříbřité a vznešené. „Támhle je, June!"

vykřikne Hannah a ukáže na oblohu. „Tvůj dárek v celé své kráse. Prosím přijmi jej jako omluvu za to, že sis nechala tak krásný večer zkazit Angertovic klukem."

„Můžu k tomu ještě kopnout Natea do rozkroku?"

Její smích se ztrácí ve vrstvách zvuků. Já se taky směju, protože takhle to funguje ve vzduchu, co vane od jezera – pocity, které vydechujete, někdo další vdechuje. Uvede tlukot vašich srdcí do souladu a propojí vás s každým, komu se to líbí tak jako vám.

To ostatně říkával i táta: *Lidi od jezera jsou houby. Všichni do sebe nacucáváme stejnou směs života a minerálů. Navzájem to na sobě vidíme, a když se stane, že někdo vyschne, rozdělíme se s ním. I ty jsi houba, Juniore, stejně jako já. Když vyschneš, musíš se vrátit zpátky k jezeru, abys přežila.*

Hannah si zpívá a gestikuluje tak divoce, až jí ruka lítá vzduchem. Jemné vlasy jí poletují kolem obličeje. Když je takhle neúnavně šťastná, tak je nejkrásnější. V tomhle rozpoložení jsou možná nejkrásnější všichni, hlavně pro ty, kdo je mají rádi.

Pravou ruku vystrčím z okna a levou chytnu za ruku Hannah. Zpíváme až do ochraptění a na chvíli je všechno tak, jak má být.

Než si to ale prosvištíme omšelou bránou k travnatému kopci, na němž stojí náš dům, vrací se mi zase ten pocit, že jsem něčeho plná. Hannah zaparkuje na našem posekaném trávníku vedle garáže, kterou postavil táta. Pohybové senzory zachytí kapotu auta a světla na verandě se rozsvítí. Přes přízračné světlo žárovek se přeženou třepetavá křídla můr a moje oči přeletí okna, v jejichž rozích se pohupuje bílé chmýří.

Hannah si dá pusu na ukazováček a prostředníček pravé ruky a já udělám totéž. „Mám tě ráda, zlato."

„Já tebe víc." Vylezu z auta a vyběhnu na verandu. Hannah zařadí zpátečku a namíří si to do prstence lesů a já slyším, jak pod koly auta křupe štěrk.

Vytáhnu si klíče, ale najednou celá ztuhnu a cítím, jak mě zničehonic brní krk. Otočím se do zahrady, ale reflektory auta už mezitím zmizely za kopcem. Všechno je klidné a temné, až na dvě plápolající oči pár metrů od verandy.

Osamělý kojovlk tu stojí se vztyčeným narezavělým ocasem a pokrčenou přední nohou. Přes úzký obličej se mu míhá světlo z verandy a liščí uši má nastražené směrem ke mně.

Sama nevím, proč to dělám, ale pomalu se sehnu, abych si povolila boty. Pohled mám přikovaný ke svítícím očím zvířete.

Tapetum lucidum, vysvětloval mi táta, když jsem byla malá. *Odrazivá vrstva. Speciální reflexní povrch za sítnicí, díky němuž některá zvířata dobře vidí v noci. Pokud by se obraz kvůli tmě nedostal do mozku, odrazí se ještě o další vrstvu.*

Zvíře sleduje, jak se vyzouvám z lososových espadrilek a zvedám je za kožená poutka. Udělám pár opatrných kroků, položím boty na cestičku a pak ustoupím.

Vlk si položí nohu na zem a vyrazí směrem k mým botám. Při chůzi se kolébá v bocích. Jedním rychlým pohybem skloní čumák, chňapne po botách a vystartuje směrem ke stromům.

Dívám se za ním a z hrudi se mi dere smích, který ale najednou vystřídá bolest. Mám to před očima úplně živě: měsíční světlo vrhá na zem stín tátových a mých zad. Sedíme na zahradě a posloucháme cikády a cvrčky. Spoustu klidných nocí jsme strávili tím, že jsme jen *poslouchali* zvuky kolem našeho domu mezi nebem a zemí. „Slyšíš to, beruško?" šeptával. „Slyšíš, jak světu tluče srdce?"

Nakonec se vždycky ozvalo skřípění dveřních pantů a pleskání máminých bosých nohou o verandu. „Už je čas jít do postele," broukávala máma a táta se na ni pokaždé ohlédl, usmál se a nic neřekl. Máma pak ladně přeběhla přes trávník a sedla si vedle mě z druhé strany, přitáhla si moji hlavu na hruď a vískala mě ve vlasech.

„Kouzlo," zašeptám a zasteskne se mi po těch nocích, které jsou už dávno pryč. Otočím se, abych zašla dovnitř, a najdu u dveří jedno bílé chmýří. Stisknu ho v dlani a pozvednu si ho k obličeji. Je tak měkoučké, že ho sotva cítím. Pak se stane něco zvláštního. V jednu chvíli se chmýříčko vznáší nad mou dlaní, a pak najednou jako by se rozplynulo a vsáklo do kůže a jako by tu ani nikdy nebylo. Čekám, jestli se znovu neobjeví, ale když se nic neděje, snažím se netřást se a vejdu do domu.

Doma je ticho a tma. Plížím se vstupní halou a málem zakopnu o beztvarou hromadu bot. Máma a Toddy nejsou zrovna mistři ve stanovování pravidel a ani já sice nejsem nijak zvlášť pořádná, ale jak Graysonovi a Tichošlápkovi něco upadne z ruky, nechají to ležet, a já pak všude zakopávám o jejich věci. Zastavím se u komody a opřu se o zeď. Při pohledu na vázu plnou modrých hortenzií, která tu stojí, cítím, jak se mi kroutí a cuká žaludek. Přemýšlím, kde máma tyhle kytky vzala. Po tom, co umřel táta, nechala všechny keříky hortenzií na zahradě před domem zajít. Když po zimě konečně roztál sníh, vytrhala je i s kořeny a položila na chodník vedle popelnice.

Z pohledu na ně se mi z nějakého důvodu začalo dělat špatně od žaludku. Občas se mi stalo, že jsem je někde uviděla a zapomněla jsem dýchat. Deset let si máma dávala záležet, aby v domě žádné hortenzie nebyly.

Posunu vázu za jedinou zarámovanou fotku, kterou tu máme vystavenou. Jsme na ní s mámou na zahradě, já jsem ještě batole, máme